

Bizler de çocukluk ve ocuk Gibi Yaşadık.

Dünün çocukları olan bizler araba nedir, kemer nedir, motosiklet nedir, bisiklet nedir? Kask nedir? Bilmezdik. Telefonu hiç duymadık. ocukluğumun en büyük hayali bir bisiklet sahibi olmaktı. Onu da babamızdan isteyemedik. Çünkü babalarımızın bütçesi onu almaya hiç müsait değildi. Nitekim ocukluk rüyamı,1969 yılında öğretmen olduğumda, aldığım ilk maaşım ile müstamel bir bisiklet almakla gidermişim.

Pekâlâ, biz ocuk değil miydik, bizim oyuncağımız yok muydu? Elbette vardı. Bizim oyuncaklarımız, elik omak, kum ve çamurdan ibaretti. Bir de tahtadan yaptığımız araba ile aputtan yaptığımız toplardı.

Pekâlâ dövüşür, kavga eder miydik? Hem de alasını ederdik. Kimimizin başı kanar, kimimizin kolu incirdi. Günde belki on defa kavga eder, on kez de barışırdık. Kavgamıza büyükler karışıp ta mahalle kavgaları yapmazlardı. Dövüş ve kavgalarımıza asla müdahil olmazlardı. Kendimiz kavga eder, yine kendimiz barışırdık.

Oyun oynarken, terlerdik, susardık, acıkırdık. Susadığımızda hazır su şişelerinden değil de yakınsa ya köy çeşmesine gider kana kana su içer susuzluğumuzu giderirdik, ya da çamurlu kaynak sularından eğilir içerdik. Hiç birimizin omzunda beslenme çantası yoktu. Zaten beslenme çantası diye bir şeyin ismi esamisi yoktu. Olsa bile evlerimizde onun içine konacak bir şey yoktu.

Oyun oynamaya çıkmanın tek Őartı, akŐam ezanı okunmadan önce eve dnmekti. Cep telefonu yoktu ve hiç kimse nerelerde gezdiiimizi bilmiyordu!

Bir sürü yaramız, kırılmıŐ kemiğimiz ve kırık diŐimiz vardı. Fakat hiçbir zaman birileri bu yüzden mahkemeye verilmiyordu. Kız ol, erkek ol... Hepimizin dizlerinde yaralar vardı. Kabuk kabuk... TepiŐirdik, dvŐrdk ağaçtan dŐerdik, oramız buramız kanardı, kaŐımız patlardı, kafamız yarılırdı...

Video oyunlarımız, sayısız kablolu kanalımız, akıllı cep telefonumuz, bilgisayarımız, sosyal aĐ profillerimiz yoktu. Onun yerine kanlı canlı arkadaşlarımız vardı bolca!

Cicili bcl ambalajlı gıdalar bilmezdik. Tek bildiiimiz bakkaldaki bisküvi ve lokumdu. Bir de köye gelen erilerin “ NANE ŐEKER PARAYI EKER, PARASI OLMAYAN SMĐN EKER” diye bağırarak sattıkları nane Őeker ile keçiboynuzu idi. Onu da almak için kümeste yumurtaya yatan tavuklarımızın başında nöbet beklerdik.

 Đn yemek diye bir detimiz yoktu. Günün temel menüsü sabah tarhana, akŐam bulgur aŐı idi. Ancak eve misafir gelmiŐse kuru fasulye ile sulu patates yemeğini görürdük. ÖĐleyin ise salçalı bir kuru bir yufka ile karnımızı doyururduk.

Bütün köy çocukları olarak varlıkta değil, yoklukta hepimiz eŐittik. Kanaatkr ocuklardık biz. Hiç birimiz ailemizin gücü dıŐında onlardan bir Şey istemezdik.

Bulabilirsek kıŐın naylon poŐetten kızaklar...Baharın da olmadan dökülen erik ve armutlarla, ağaç dalından kılıçlarla, yukarı mahalledeki yaŐıtlarımızla yaptiiimiz savaŐlar. Ama bu savaŐlar hep barıŐla sona ererdi.

Çocukluğumuzda bildiğimiz iki tatlı vardı. Biri köye gelen Çerçilerin sattığı keçi boynuzu, diğeri de fakir zengin her evde bulunan pekmez küpleri idi. Bolca pekmez, salçalı ekme yiyorduk ve gerçek şekerli içecekler içiyorduk; hiç kilo sorunumuz olmazdı. Omega neydi, vitamin takviyesi de kimdi? Hiçbirimiz zihinsel gelişim için gıda desteği almazdık, konuşmayı öğrenmek için özel hoca nedir bilmezdik. Hepimiz de zehir gibi çocuklardık. Hiç birimizde alerji diye bir araz yoktu.

Bazılarımız okulda başarılı değildi ve sınıfta kalabiliyordu. Fakat bu yüzden kimse psikolog ya da pedagoga gönderilmiyordu. Aramızda hiç Hiperaktif çocuk yoktu ki, hiperaktif denen bir kelime bilmiyorduk. Sınıfta kalan arkadaşımızın babası okul basıp öğretmen dövmezdi. Usluca sınıf tekrar yapılıyordu.

Üstelik büyüklerimize de son derece saygılıydık. Büyüklerimiz otur, demeden oturmazdık. Oturuyorsak bile büyüklerimiz geldiğinde onlara yer verirdik. Analarımızdan, babalarımızdan su istemezdik. Üstelik onlar bizden isterlerdi. Su verirken de hürmet nişanesi olarak elimizi göğsümüze koyardık. Seminerlerimin sonunda anne babaların bulduğu işleri beğenmeyen, “bu paraya çalışılır mı? diyerek iş beğenmeyen, 32 yaşına kadar 32 kuruş kazanmadan, içtiği çayı ve suyu ayağına getirten delikanlıların annelerinin göz yaşlarını gördükçe içim sızlıyor

Birkaç ay önce Manisa Şeyh Fenari Cami durağından benimle beraber elinde bastonlu bir ninemiz de dolmuşa bindi. Dolmuş balık sırtı yolcu ile doluydu. Koltuğun birinde 7 veya 8 yaşlarında bir erkek çocuğu, koltuğun başında dikilen annesi, yaşlı kadını görünce çocuğuna

yer vermesini söyledi, Fakat çocuk kalkmadı. Annesinin ısrarları karşısında çocuk: “ Burası benim hakkım önce ben bindim, burada oturmak benim hakkım.” deyince annesi mahcup oldu ve nihayet anne: “Hep özel araba ile seyahat ettiğinden toplu taşıma kurallarını bilmiyor” diye çocuğunun ayıbını kapatmaya çalıştı.

Evet, üç çocuk bir limonatayı paylaşabiliyorduk... Aynı bardaktan su içebiliyorduk ve kimse bu yüzden ölmüyordu. Ve hasta olmuyordu. Yukarı mahallede oturan arkadaşlarımızın kapılarını çalıp, hatta çalmayarak içeri girip onları oyun oynamaya çağırabiliyorduk!

Dışarıda, o acımasız korkunç dünyada! Korumamız olmadan! Nasıl mümkün oluyordu bu? Nasıl oldu da bütün bunlara rağmen hayatta kalmayı başardık? Ve daha da önemlisi kendi kişiliğimizi bu şartlar altında nasıl oldu da geliştirebildik? Bizler çok güzel ve mutlu yaşadık çünkü bizler 'süs, sera ve saksı bitkisi' değil, ' Çocukluk ve çocuk gibi yaşadık.'

Dedemden duyduğum unutmadığım bir söz: “Keçi nereye çıkarsa oğlağı da oraya çıkar.”www.kadirkeskin.net